RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 71.136 van 27 januari 1998
in de zaak A. 76.124/XII-622.

In zake : Yvan DE MESMAEKER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. COVELIERS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Edelinckstraat 17

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de gouverneur van de provincie VLAAMS-BRABANT.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Yvan DE MESMAEKER op 24 oktober 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 21 augustus 1997 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant waarbij zijn aanvraag tot het hernieuwen van zijn vergunning voor het dragen van een verweervuurwapen wordt geweigerd;

Gezien het verzoekschrift dat Yvan DE MESMAEKER op 24 oktober 1997 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van hetzelfde besluit;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien het verslag in de vordering tot schorsing opgemaakt door Auditeur G. DEBERSAQUES;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur G. DEBERSAQUES op grond van artikel 94 van het besluit

van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 10 december 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 januari 1998;

Gelet op de beschikking van 10 december 1997 houdende bevel tot neerlegging van het verslag en oproeping van de partijen om te verschijnen op 13 januari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. COVELIERS, die verschijnt voor verzoeker;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur G. DEBERSAQUES;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende de feitelijke gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 30 december 1993 doet verzoeker een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot het dragen van een verweervuurwapen. Hij beroept zich daarbij op zijn hoedanigheid van zelfstandig beveiligingsdeskundige en op de gevaren die met de uitoefening van die beroepswerkzaamheid verbonden zijn.

Op 7 juni 1994 wordt de wapendrachtvergunning voor een verweerwapen pistool Heckler & Koch, type P7M13 - 9 mm para, verleend voor een periode van drie jaar, tot 6 juni 1997, met als voorwaarde : "Voor zijn persoonlijke bescherming".

1.2. Op 11 februari 1997 vraagt de verzoeker een hernieuwing van de vergunning tot het dragen van een verweervuurwapen, "overeenkomstig de administratieve bepalingen en aangezien de redenen waarvoor hogervermelde vergunning werd verleend nog steeds gelden". Telkens hem daarom gevraagd wordt geeft verzoeker aan de bevoegde overheden aanvullende informatie.

1.3. De politie van de gemeente ASSE en de Procureur des Konings te Brussel brengen op 13 april, respectievelijk op 16 juli 1997 een gunstig advies uit.

1.4. Op 21 augustus 1997 wordt de thans bestreden beslissing genomen. Verzoekers wapendrachtvergunning "met de bedoeling het wapen te dragen voor persoonlijke bescherming" wordt niet verlengd. Als motief wordt verwezen naar het feit dat "geenszins vaststaat dat er een bijzondere en ernstige bedreiging bestaat en dat de aangehaalde redenen niet voldoende zwaarwegend zijn om een wapendrachtvergunning te verantwoorden". Ook wordt vermeld dat het zonder meer inwilligen van aanvragen van particulieren die menen dat zij een "hoger dan gemiddeld" veiligheidsrisico lopen kan leiden tot een "veralgemening van de wapendracht", wat moet voorkomen worden.

1.5. Op 19 september 1997 krijgt verzoeker wel de vergunning om hetzelfde verweervuurwapen te dragen "enkel voor het parkoersschieten".

2.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel aanvoert dat de verwerende partij de op het bestuur rustende materiële en formele motiveringsverplichting miskend heeft omdat zij het verlenen van de door verzoeker aangevraagde vergunning niet getoetst heeft aan de ter zake geldende "wettelijke voorwaarden", te weten of het verlengen van de geldigheidsduur van de vergunning "enig gevaar inhoudt voor de openbare orde of de voorwaarden voor het dragen van het wapen niet werden nagekomen of dat de gronden voor het verkrijgen van die vergunning niet meer aanwezig waren"; dat hij betoogt dat het dossier "geen blijk (bevat) van enig gegeven dat erop wijst dat verzoeker op enige wijze de openbare orde zou bedreigen of dat hij de voorwaarden of modaliteiten, vermeld in zijn vergunning niet zou nagekomen zijn" en dat de redenen die hij voor het bekomen van zijn eerste wapenvergunning heeft aangevoerd en die toen aanvaard werden "nog steeds aanwezig zijn" zodat de verwerende partij niet vermocht "opnieuw ten gronde onderzoek te verrichten";

2.2.1. Overwegende dat artikel 7 van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie bepaalt :

> "Niemand mag een verweerwapen dragen tenzij om een wettige reden en mits hij in het bezit is van een vergunning tot het dragen van een wapen verleend door de gouverneur van de provincie van de woonplaats van de verzoeker, na advies van de procureur des Konings van het arrondissement van de woonplaats van de verzoeker.
> (...)
> De vergunning tot het dragen van een wapen wordt verleend voor een duur van ten hoogste drie jaar, zij vermeldt de voorwaarden waarvan het dragen van het

wapen afhankelijk wordt gesteld en moet samen met het wapen worden gedragen.

De overheid die de vergunning tot het dragen van een wapen heeft verleend, kan ze bij een met redenen omklede beslissing schorsen of intrekken indien blijkt dat het dragen van het wapen de openbare orde kan verstoren, dat de voorwaarden waarvan het dragen van het wapen afhankelijk wordt gesteld niet worden nagekomen, of dat de gronden die zijn aangevoerd met het oog op het bekomen van de vergunning niet meer bestaan.

(...)";

2.2.2. Overwegende dat de wet de geldigheidsduur van de vergunning tot het dragen van een verweerwapen tot ten hoogste drie jaar beperkt; dat het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie als bijlage 5 het model bevat van het "formulier van bewijs voor het dragen van een verweerwapen" dat aan de houder van het wapen wordt afgegeven en dat dit formulier melding maakt van de tweevoudige mogelijkheid van "her-nieuwing" van de vergunning; dat het systeem van de hernieuwing van de vergunning nader uitgewerkt is in de omzendbrief 1260/I/6bis van 20 september 1991 van de Minister van Justitie, waarin uiteengezet wordt dat de houder van de vergunning, vóór het verstrijken van de geldigheidsduur, "om de hernieuwing ervan" moet verzoeken, dat de hernieuwing "geschiedt (...) door een verlenging van de geldigheid van de vergunning" en dat "na de tweede hernieuwing of indien de voorwaarden gewijzigd zijn, de uitreiking van een nieuwe vergunning aangewezen (is)"; dat aldus bezien bij het nemen van een beslissing over een aanvraag tot hernieuwing van een vergunning voor het dragen van een verweerwapen niet nagegaan moet worden of de aanvrager voldoet aan de voorwaarden waaronder de vergunning voor het eerst wordt uitgereikt, maar wel of hij voldoet aan de voorwaarden van intrekking die door de wet zelf, in artikel 7, lid 4, vastgesteld zijn;

2.2.3. Overwegende dat, vanuit die optiek, de vraag naar het bestaan van een afdoende materiële en formele motivering betrokken moet worden op de conformiteit van de bestreden beslissing met de wettelijke voorwaarden, met name of het verlengen van de geldigheidsduur van de vergunning enig gevaar inhoudt voor de openbare orde, of de voorwaarden voor het dragen van het wapen niet werden nagekomen of dat de gronden voor het verkrijgen van de vergunning niet meer aanwezig waren;

2.2.4. Overwegende dat het door de verwerende partij neergelegde dossier van de zaak geen blijk geeft van enig gegeven dat erop wijst dat verzoeker op enige wijze de openbare orde zou bedreigen of dat hij de voorwaarden of modaliteiten, bepaald in zijn vergunning, met name dat het dragen van het wapen beperkt is tot de persoonlijke bescherming van verzoeker in het kader van de uitoefening van zijn beroep, niet zou nagekomen zijn; dat de door verzoeker aan het bestuur verstrekte inlichtingen aantonen dat de gronden die indertijd werden aangevoerd om de vergunning van 7 juni 1994 te bekomen nog steeds aanwezig zijn; dat de verwerende partij die redenen van weigering -de enigen die in dit geval wettig aanleiding hadden kunnen geven tot een weigeringsbesluit- ook niet in haar besluitvorming betrokken heeft; dat de bestreden beslissing derhalve niet de grondslag heeft die de wet vereist om de verlenging van een wapendrachtvergunning te weigeren; dat aldus bezien het middel kennelijk gegrond is;

3.1. Overwegende dat de vernietiging van de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de door verzoeker ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geen voorwerp meer heeft;

3.2. Overwegende dat verzoeker zowel bij zijn verzoekschrift strekkende tot vernietiging van de

bestreden beslissing als bij zijn verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging voor een bedrag van 7.000 frank fiscale zegels gevoegd heeft; dat artikel 70, tweede lid van het procedurereglement hem evenwel toelaat enkel de vordering tot schorsing te zegelen en dat overeenkomstig artikel 70, derde lid, een met een vordering tot schorsing verbonden verzoekschrift tot vernietiging van een besluit waarvan de kennelijke gegrondheid wordt aanvaard geen aanleiding geeft tot de kwijting van het normaal verschuldigde recht; dat het in die omstandigheden past aan verzoeker het bedrag van de door hem voor het annulatieberoep betaalde zegelrechten terug te betalen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 21 augustus 1997 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant waarbij de aanvraag van Yvan DE MESMAEKER tot het hernieuwen van zijn vergunning voor het dragen van een verweervuurwapen wordt geweigerd;

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op zevenduizend frank, dienen aan verzoeker te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig januari 1900 achtennegentig, door :

de H. A. VANDENDRIESSCHE, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. TRUYENS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **A. VANDENDRIESSCHE.**